

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudců Daniely Zemanové a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **ZDENĚK KOZÁK s. r. o.**, se sídlem Běloveská 391, Náchod, zastoupen JUDr. Františkem Kollmanem, advokátem se sídlem Komenského 511, Náchod, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 14. 11. 2012, čj. 6661/12-1300-603479 a čj. 6998/12-1300-603479, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 11. 2013, čj. 31 Af 3/2013-41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Finanční úřad v Náchodě (dále též „správce daně“) zahájil u žalobce daňovou kontrolu daně z přidané hodnoty (dále též „DPH“) zaměřenou na přijatá plnění - dodávky stavebního materiálu uvedené žalobcem v daňovém přiznání. Správce daně zjistil, že žalovaným doložené daňové doklady nevystavila společnost na těchto dokladech uvedená; MPL TRADING, spol. s r. o. uvedené doklady nemá ve své evidenci a z předmětného

zboží nepřiznala ani neodvedla žádnou daň na výstupu. Správce daně vyměřil dodatečnými platebními výměry ze dne 23. 2. 2012 daňovou povinnost žalobce za zdaňovací období srpen, září, říjen a prosinec roku 2009 a březen, duben, květen a červen roku 2010. Proti těmto rozhodnutím se žalobce odvolal. Žalovaný vyhodnotil postup správce daně jako správný a odvolání rozhodnutími cit. v záhlaví zamítl.

[2] Žalobce se posléze proti těmto rozhodnutím žalovaného bránil žalobou. Krajský soud potvrdil, že žalobce nebyl schopný jak v daňové kontrole, tak v odvolacím řízení v souladu s § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, prokázat, že od subjektu uvedeného na daňových dokladech přijal předmětné zdanitelné plnění, ze kterých posléze uplatnil nárok na odpočet daně v řádných daňových přiznáních k DPH. Tím, že žalobce neprokázal, že zboží převzal od takového subjektu, nedodržel podmínku pro uplatnění nároku na odpočet daně dle § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“).

II.

Shrnutí argumentů uvedených v kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost. V ní tvrdí, že rozsudek je nezákonný pro nesprávné posouzení právní otázky soudem. Stěžovatel se domnívá, že došlo k znerovnoprávnění jeho daňového tvrzení, neboť správce daně za pravdivé vzal tvrzení zástupce společnosti MPL TRADING, aniž by jej tato osoba musela prokazovat. Takový postup správce daně stěžovatel považuje za nerovnost subjektů v daňovém řízení, neboť daňový poplatník, tj. MPL TRADING, má v řízení stejná práva a postavení jako stěžovatel. Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že takový postup správce daně schválil.

[4] Stěžovatel totiž setrvává na svém názoru, že faktury na dodané zboží opatřené razítkem MPL TRADING přijal, proplatil a vede ve svém účetnictví. Zboží uvedené na fakturách v dobré víře přebíral od dlouholetého zástupce této společnosti. Zboží také zaevidoval na skladě zboží. Dále je prodal a odvedl z něho příslušné daně. Stěžovatel zásadně nesouhlasí se skutečnostmi uvedenými ve výsledku zástupce MPL TRADING a popření vystavení předmětných faktur považuje za křivé svědectví. Správce daně neřešil možný podvod na straně subjektu vystavujícího doklady a spokojil s tvrzením MPL TRADING, že žádné ze sporných dokladů nemají v účetnictví a že to jejich doklady nejsou.

[5] Závěry správních orgánů nejsou správné, neboť tyto prý v průběhu celého řízení nezpochybnily fyzické uskutečnění dodání předmětného zboží a jeho zaplacení. Při vykonávání svých obchodních aktivit stěžovatel v dobré víře považoval osobu, která s ním obchodovala, za zprostředkovatele MPL TRADING, neboť tato osoba se jejími fakturami prokazovala. MPL TRADING mu nikdy neoznámila, že tato osoba pro něj již nepracuje. Správce daně sice prověřoval, zda tyto daňové doklady byly vystaveny MPL TRADING, ale nevyhověl návrhu na výslech dalšího svědka, a to paní F., bývalé vedoucí pobočky MPL TRADING v obci Spoil u Pardubic, a zároveň manželky již zemřelého pana F., který se na obchodních transakcích se sporným zbožím podílel. Jak správce daně, tak žalovaný se shodli na tom, že výslech této osoby je pro nezjištění její přesné adresy

pokračování

bezpředmětný. Proti takovému odůvodnění a formalizmu správních orgánů se stěžovatel nyní staví.

[6] U Okresního státního zastupitelství v Náchodě stěžovatel podal trestní oznámení pro křivé svědectví. Policie ČR dokonce požádala správce daně o předání podkladů v této věci pro účely trestního řízení. Správce daně však s odkazem na zákon o utajovaných skutečnostech tyto podklady předat odmítl. Přitom sdělil, že toto řízení nesouvisí s probíhajícím daňovým řízením a nemá vliv na výsledek daňové kontroly. Stěžovatel spatřuje v neposkytnutí součinnosti správcem daně nesprávný úřední postup, který zabránil vyšetření trestné činnosti a v konečném důsledku vedl k odložení tohoto případu. Neprovedení výslechů navržených svědků a neposkytnutí součinnosti policii stěžovatel vnímá jako vady řízení. Skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu, neboť při řízení před správním orgánem nebyl dodržen zákonem předpokládaný postup a tato vada má vliv na zákonnost správního rozhodnutí. Napadená rozhodnutí správního orgánu měl krajský soud zrušit pro jejich nepřezkoumatelnost.

[7] Stěžovatel se domnívá, že věc byla posouzena příliš formalisticky, neboť krajský soud v souladu se správcem daně upřednostnil zákonem požadovanou formalitu v podobě daňového dokladu nad skutečnostmi svědčícími o tom, že obchodní transakce fakticky proběhla.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření poznamenává, že nařčení z vad řízení je pouhým konstatováním stěžovatele, neboť stěžovatel bez jakékoliv konkretizace ve spisu chybějících a pro věc rozhodných skutečností uplatňuje tento důvod kasační stížnosti. K námitce nepřezkoumatelnosti pak žalovaný uvádí, že zjištěné skutečnosti nacházejí svůj odraz v odůvodněních napadených rozhodnutí a že s odvolacími námitkami se srozumitelně vypořádal. Co do výtky neprovedení svědecké výpovědi žalovaný uvádí, že na svém stanovisku nedůvodnosti a nadbytečnosti provedení výslechu stěžovatelem navržených svědků trvá, protože jejich provedení, resp. neprovedení nemohlo mít vliv na posouzení skutkového stavu věci. Shodně s názorem krajského soudu žalovaný nepovažuje neprovedení svědeckých výpovědí za pochybení, neboť navržená svědkyně nemohla uvést skutečnosti, jež by mohly něco na skutkových závěrech žalovaného a právních hodnoceníh případu změnit. Skutková zjištění, k nimž správce daně a žalovaný dospěli, a jež stěžovatel zpochybňuje, nesporně prokazují, že podmínky pro uplatnění nároku na odpočet DPH splněny nebyly. Stěžovatel sice prokázal, že došlo k faktickému uskutečnění zdanitelného plnění, ale neprokázal, že toto plnění poskytovala osoba uvedená na předloženém daňovém dokladu. Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III.

Právní názor Nejvyššího správního soudu

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvod kasační stížnost odmítnout pro

nepřípustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; neshledal přitom žádné vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud předně posoudil stížnostní bod namítající vady řízení před správními orgány. Stěžovatel tvrdí, že skutková podstata případu nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu, neboť správce daně bez dalšího přisvědčil svědeckým tvrzením zástupce společnosti MPL TRADING a neřešil možný podvod na straně subjektu vystavujícího sporné daňové doklady. Poté odmítl vyslechnout stěžovatelem navrženou svědkyni, prostřednictvím které zamýšlel stěžovatel prokázat své tvrzení. Navíc správce daně neposkytl Policii ČR součinnost. Skutkový stav případu tedy dle stěžovatele nebyl dostatečně zjištěn (§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., **III.A.**). Stěžovatel má za to, že krajský soud nesprávně posoudil zásadní právní otázku, neboť před faktickým uskutečněním sporných transakcí byly formalisticky upřednostněné pochybnosti o původu daňového dokladu (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., **III.B.**).

III.A.

Námítka nedostatečně zjištěného skutkového stavu a jiné vady řízení

[12] Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje takové skutečnosti, jimiž vyvrací věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví, vedeného daňovým subjektem. Správce daně přitom nemusí prokázat, že údaje jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností. Je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Pokud správce daně existenci takových skutečností prokáže, unese své důkazní břemeno a je na daňovém subjektu, aby podle § 92 odst. 3 daňového řádu prokázal soulad účetnictví se skutečností nebo svá tvrzení korigoval.

[13] Je nutno říci, že argumentace stěžovatele se do značné míry nese v obecné rovině, neboť polemizuje s rozsahem skutečností, které jsou daňové subjekty v rámci daňové kontroly povinny prokázat. V této obecné rovině proto považuje Nejvyšší správní soud za vhodné poukázat na základní judikaturu, a to např. na rozsudek zdejšího soudu ze dne 9. 2. 2005, čj. 1 Afs 54/2004-125, č. 1022/2007 Sb. NSS, kde byla zdůrazněna prioritní povinnost daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí, či na rozsudek ze dne 8. 11. 2007, čj. 5 Afs 172/2006 - 115, č. 1663/2008 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud zdůraznil neexistenci povinnosti daňového subjektu dokazovat skutečnosti, které sám netvrdí. Přestože je povinností správce daně dbát, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů (§ 92 odst. 2 daňového řádu), není daňové řízení založeno na zásadě vyšetřovací (k tomu srov. již cit. rozsudek čj. 1 Afs 54/2004-125). Pokud jde o ústavněprávní rámec dokazování v daňovém řízení, lze odkázat na právní závěry Ústavního soudu, který testoval ústavní konformitu obdobné úpravy dokazování zakotvené v zákoně o správě daní a poplatků [srov. např. nález ÚS ze dne 1. 7. 2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05 (N 113/37 SbNU 463)].

pokračování

[14] Stěžovatel tvrdí, že daňové orgány nepřípustně upřednostnily tvrzení zástupce společnosti MPL TRADING, která měla vydávat sporné daňové doklady, před jeho tvrzením podloženým těmito daňovými doklady. K tomu zdejší soud uvádí následující.

[15] Požadavky daňových orgánů na doložení dalších rozhodných skutečností, které mohly odstranit vzniklé pochybnosti o souladu účetnictví stěžovatele se skutečností, určité nejsou výrazem jejich libovůle. Dle § 92 odst. 3 daňového řádu je daňový subjekt povinen prokazovat všechny skutečnosti, jež uvádí v daňovém přiznání, a ty skutečnosti, k jejichž prokázání byl v odůvodněných pochybnostech vyzván správcem daně. V souladu s požadavky hmotněprávní úpravy v § 73 odst. 1 zákona o DPH byl v projednávaném případě výrazem této povinnosti požadavek na prokázání faktické realizace stěžovatelem deklarovaného plnění od společnosti MPL TRADING, která údajně vystavila tomuto plnění odpovídající doklady. Správce daně ani žalovaný rozhodně nenutily stěžovatele k prokázání jiných skutečností, než které sám tvrdil [srov. např. náleze ze dne 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/95 (N 33/5 SbNU 271; 130/1996 Sb.)].

[16] Není pravda, že by daňové orgány nadřadily tvrzení svědka, zástupce MPL TRADING, nad tvrzení a důkazy předložené stěžovatelem. Zástupce této obchodní společnosti kategoricky odmítl, že by vystavil daňové doklady ve vztahu ke stěžovateli, a upozornil, že osoba, která tyto doklady měla vystavit, v rozhodné době již pro MPL TRADING nepracovala. To vyvolalo u správce daně pochybnosti ohledně věrohodnosti, úplnosti, průkaznosti a správnosti účetnictví stěžovatele. O vyvrácení těchto pochybností se stěžovatel měl snažit, neboť jestliže daňový subjekt neprokáže podmínky pro uznání nároku na odpočet daně, resp. neodstraní důvodné pochybnosti správce daně o splnění podmínek § 73 odst. 1 zákona o DPH, nemůže svého práva na odpočet daně využít.

[17] Nejvyšší správní soud má proto za to, že se stěžovateli nepodařilo odstranit vzniklé pochybnosti o původu jím předložených daňových dokladů. Stěžovatel nabyt v průběhu daňového řízení povědomí o tom, že obchodní společnost, o které on tvrdí, že daňové doklady vystavila a že obchodní transakce mezi touto společností a stěžovatelem proběhly, jeho tvrzení odmítá. Měl proto nejen dokazovat faktické dodání zboží, jeho evidenci na skladu a následný odprodej, ale také měl vyvrátit tvrzení zástupce MPL TRADING, o tom, že daňové doklady tato společnost nevydala. Pokud stěžovatel věrohodně neprokázal, od koho zboží nabyt a jakou částku na zboží vynaložil, nelze jím deklarované výdaje uznat pro účely nároku na odpočet DPH.

[18] V tomto případě by jistě nebylo správné, jak se domnívá stěžovatel, po zástupci MPL TRADING požadovat, aby své tvrzení o tom, že společnost sporné doklady nevydala, musel prokazovat. Nesporně totiž platí, že nelze prokazovat negativní skutečnosti, tedy něco, co se nestalo. Ze spisu je patrné, že stěžovatel předložil správci daně svou verzi reality, kterou potvrzuje též obsah vystavených faktur. Stěžovatel však nedokázal vyvrátit zásadní zpochybnění této verze reality obchodním partnerem, jež měl tuto realitu spoluvytvářet. Toto zpochybnění je důvěryhodné a racionální (soud opakuje, že osoba vystavující doklady jménem MPL TRADING v rozhodné době již s touto společností neměla nic společného).

[19] Není proto důvodná námitka, že v daňové řízení došlo k nerovnosti váhy tvrzení stěžovatele a osoby, o níž stěžovatel tvrdí, že vydala daňové doklady, jimiž stěžovatel prokazuje výši svých daňových povinností.

[20] Stěžovatel usiloval o prokázání své verze reality mj. i tím, že správci daně navrhl výslechy svědka, který by jeho tvrzení o dodávce zboží mohl potvrdit. Daňové orgány prý nezákonně odmítly provést výslech tohoto svědka.

[21] K tomu zdejší soud uvádí následující.

[22] Procesnímu právu účastníka navrhopat důkazy odpovídá povinnost daňových orgánů nejen o vznesených návrzích (včetně návrhů důkazních) rozhodnout, ale také -pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit z jakých důvodů tak činí. V nález ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09 (N 254/55 SbNU 455) k tomu Ústavní soud konstatoval, že „[n]eakceptování důkazního návrhu účastníka řízení lze založit pouze třemi důvody. Prvním je argument, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, podle kterého důkaz není s to ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, podle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno“ (tento náleze vychází z usnesení ze dne 23. 9. 2005, sp.zn. III. ÚS 359/05).

[23] Stěžovatel kritizuje odmítnutí návrhu na výslech paní F., bývalé vedoucí pobočky MPL TRADING v obci Spoil u Pardubic a zároveň manželky zesnulého pana F., který prý zboží stěžovateli skrze dalšího zprostředkovatele dodával. Zdejší soud má ve shodě se žalovaným za to, že tato svědkyně nemusela být k prokázání sporných skutečností slyšena. Bylo tomu ze dvou důvodů. Předně nebyl její výslech realizovatelný již jen proto, že sám stěžovatel neví, kde se tato osoba vlastně nachází, a kde ji lze kontaktovat: trvalé bydliště má totiž hlášené na Magistrátu města Pardubice. Místo jejího skutečného pobytu není známé ani státním orgánům. Dále nutno uvést, že dodávky v účetnictví MPL TRADING nezachytila ani paní F. jako vedoucí pobočky MPL TRADING, přes kterou se údajně dodávky zboží měly odehrávat, ani kdokoliv jiný odpovědný za pobočku MPL TRADING v rozhodném období. Není tedy jasné, co nového by k tomu mohla navrhovaná svědkyně uvést, a to právě s ohledem na celkový kontext případu. Argumentace stěžovatele, že daňové orgány odmítly provést výslechy navrženého svědka, by mohla mít naději na úspěch např. za situace, pokud by se tímto způsobem daňové orgány vyhýbaly provedení zásadního důkazu v rámci probíhajícího daňového řízení; o takový případ však, z důvodů výše popsanych, evidentně nešlo.

[24] I tato výtky je tudíž nedůvodná.

[25] Stěžovatel dále kritizuje, že správce daně neposkytl součinnost Policii ČR v souvislosti s jeho trestním oznámením na osoby zastupující MPL TRADING. K tomu lze stručně uvést, že postup správce daně v trestním řízení nemůže zakládat vady řízení

pokračování

daňového. To je řízením odlišným a naprosto nezávislým na řízení trestním. Nad rámec nezbytně nutného lze uvést, že orgán Policie ČR v usnesení ze dne 4. 4. 2012, kterým trestní věc podezření ze spáchání přečinu křivé výpovědi dle § 346 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku odložil, konstatoval, že tento přečin lze spáchat pouze nepravdivou výpovědí před taxativně vyjmenovanými druhy subjektů, mezi nimiž finanční úřad chybí. Proto nemělo trestní oznámení stěžovatele v žádném případě naději na úspěch.

[26] Na základě výše uvedeného lze průběžně shrnout, že důvodem neuznání nároku na odpočet DPH u zdanitelného plnění byla výhradně skutečnost, že stěžovatel neprokázal, že toto plnění přijal od deklarovaného plátce daně, tedy nebylo najisto postaveno kdo, jak a za jakou částku zboží dodal a zda byl skutečně plátcem daně. V daném kontextu je tedy nutné se ztotožnit se závěry správce daně i žalovaného, že stěžovatel nedostal své důkazní povinnosti, neboť nedoložil, že i přes vzniklé pochybnosti se sporný účetní případ udál tak, jak o něm bylo účtováno, tj. neprokázal, že předmětné zdanitelné plnění přijal od společnosti MPL TRADING.

III.B.

Faktické uskutečnění obchodní transakce versus formální pochybnosti o původu daňového dokladu

[27] Stěžovatel konečně namítal, že krajský soud nesprávně posoudil zásadní právní otázku, neboť upřednostnil pochybnosti o původu daňového dokladu před faktickým uskutečněním sporných transakcí.

[28] Nejvyšší správní soud již při posuzování obdobného případu za použití zákona o správě daní a poplatků uvedl, že „[j]estliže v průběhu daňového řízení vyšlo najevo, že doklad, kterým má být prokázán nárok na nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty, ve skutečnosti nevystavil na něm uvedený plátce, nesplnil daňový subjekt jednu z podmínek nutných pro uplatnění nároku na odpočet daně; takový doklad pak nelze uznat za daňový doklad“. Pokud správce daně prokázal, že osoba uvedená na dokladu, kterým má být prokázán nárok na nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty, tento doklad nevystavila, dostal své povinnosti. Správce daně za této situace nemá povinnost prokazovat, kdo doklad vystavil; tuto povinnost má výhradně daňový subjekt (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 8. 2005, čj. 5 Afs 188/2004-63).

[29] Pro uznání nároku na odpočet nejsou rozhodné jen formální náležitosti předloženého a řádně zaúčtovaného daňového dokladu, ale rovněž stav faktický, tj. faktické přijetí zdanitelného plnění, které musí být uskutečněno jiným plátcem daně. Je nezbytné, aby daňový subjekt prokázal v daňovém řízení správci daně nejen to, zda došlo k faktickému uskutečnění zdanitelného plnění, ale i to, zda toto plnění uskutečnila osoba – plátce daně, jež je jako poskytovatel tohoto plnění uvedena v dokladu (rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2010, čj. 8 Afs 52/2010-122). Ve vztahu k dodávce předmětného zboží společností MPL TRADING lze připomenout, že tato jednoznačně vyloučila vystavení dokladu, kterým stěžovatel nárok na odpočet prokazoval, a nikdy ho ani neměla ve svém účetnictví.

[30] Správní orgány ani krajský soud proto nepochybily v závěru, že stěžovatel neprokázal, že předmětné zdanitelné plnění uskutečnila právě společnost MPL TRADING. Navrhovanými důkazními prostředky nebyl stěžovatel schopen rozptýlit pochybnosti správce daně, pokud jde o to, zda tato společnost poskytla stěžovateli zdanitelná plnění tak, jak bylo zachyceno v účetních dokladech [viz část III.A.]. Důvody, které v této souvislosti správce daně na podporu svého závěru o neunesení důkazního břemene stěžovatelem uvedl, plně obstojí.

[31] Lze shrnout, že krajský soud správně přisvědčil žalovanému, že stěžovatel neunesl ve smyslu § 92 odst. 3 daňového řádu důkazní břemeno, pokud jde o prokázání faktického uskutečnění zdanitelných plnění způsobem, jak jej zachycovaly účetní doklady. Ani skutečnost, že k plnění došlo (zde nesporná), nemůže sama o sobě založit nárok na odpočet DPH, pokud není jasné, kdo a jak plnění poskytl, respektive pokud je jasné, že k plnění došlo jinak, než je deklarována v účetních dokladech stěžovatele.

[32] Tato námitka tudíž není důvodná.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[33] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[34] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, jemuž by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2014

Zdeněk Kühn
předseda senátu